

spondance og Forhandling, hvilken Forhandling, imidlertid meget vel kan overlades til Bærgen under Overtillshin af Amtmanden.

Naar man har udtalt sig saa stærkt imod Bestemmelsen i § 4 Nr. 2, den tidligere omtalte $\frac{1}{4}$ pCt., for Principets Skyld, fordi der derved vilde gives Exempel paa en høiere Rente, et Exempel, der vilde foranledige andre Bestyrelser til ogsaa at tage mere end 4 pCt., og man saaledes vilde skabe Kreditten for Eiendommene og derved tillige for Landet i det Hele, saa kan jeg ikke tiltrøde disse Anskuelser. Det er allerede nu det Almindelige, at der gives mere end 4 pCt. i Rente (Stemmer: Nei!). Det er det Almindelige; det hedder vel nominelt ved Kreditforeningerne, at der kun svares 4 pCt., men det maa vel erindres, at man af den Kapital, man faaer tillaans, ikke faaer fuld Valuta, men kun den, hvortil Papiret kan ansættes paa den Tid, Laanet stiftes, og saa vil man i Virkeligheden være bedre tjent med at svare $4\frac{1}{4}$ pCt., naar man da kan faae fuld Valuta. Der svares i det Hele ved Kreditforeningerne 5 pCt. om Aaret, nemlig foruden den egentlige Rente 4 pCt., $\frac{1}{2}$ pCt. til Amortisation, $\frac{1}{4}$ pCt. til Administration og $\frac{1}{4}$ pCt. til Reservefonden. Efter den Erfaring, jeg har, er det almindeligt, at naar Private ublaane i Eiendomme, tage de mindst $4\frac{1}{2}$ og i Reglen 5 pCt.. Jeg troer derhos, at andre Forhold, f. Ex. Kontraheringen af et nyt Statslaan til 5 pCt., som jo er bleven nødvendig, vil nok saa meget bidrage til Rentens Forhøielse, saa at vi her sætte $\frac{1}{4}$ pCt. til. Efter min For-
mening vil det, om vi her ansætte $\frac{1}{4}$ pCt., ikke i mindste Maade have nogen Indskydelse paa Rentefoden, og jeg anseer det paa den anden Side for nødvendigt, for at Reservefonden kan faae den Stabilitet, der er en Betingelse for Oверformynderiernes Sikkerhed. Jeg lægger saamegen mere Vægt paa, at Reservefonden kan blive udstyret med de fornødne Midler, som jeg ikke kan tiltrøde Udkastets Anskuelser, at der samtidigt med, at der indrettes flere Oверformynderier, kun skal være een fælles Reservefond. Nei, skal der være flere Oверformynderier, saa bør hvert Oверformynderi have sin Reservefond. Jeg kan ikke paa nogen Maade finde det rigtigt,

at det Oверformynderi, hvis Midler blive bedst forvaltede, skulde lide under, at et andet blev mindre godt bestyret. Man skal netop fremme Interessen for en god Bestyrelse ved at bestemme, at det Oверstud, der kommer af et Oверformynderi, i det Hele falder selve dette Oверformynderi tilgode. Bestemmelsen om, at Reservefondens Midler skulle anbringes i kongelige Obligationer, have allerede flere Talerne ytret sig imod, og til dem skal jeg henholde mig. Vi have netop i denne Tid Exempel paa, i hvilken Grad kongelige Obligationer kunne synke i Værdi, og allerede dette viser det Mislige i at paalægge Bestyrelsen udelukkende eller hovedsageligen at benytte denne Resource. Med Hensyn til Bestemmelsen i § 6, at vedkommende Retsbetjent paa Landet og Magistraten i Kjøbstæderne skulle være Mellemmænd ved den hele Oppebørsel, ved Ind- og Udbetaling, maa jeg henholde mig til, hvad der er udtalt fra flere Sider, at Amtstuerne ville være det naturlige Mellemsled imellem Oверformynderiet og vedkommende Laanere. Naar § 7 fastsætter det Fornødne om Ublaane, saa har jeg det imod denne Bestemmelse ligesom imod den tilsvarende i det af Landssthinget vedtagne Udkast, at Bestyreren af Oверformynderiet holdes aldeles udenfor. Det kan jeg ikke finde rigtigt. Bestyreren af Oверformynderiet, af de Midler, der ublaanes, maa nødvendigviis deeltage i Ublaane. Det gaaer ikke an at lade endel Mænd, om man saa har nok saa god Garanti med Hensyn til dem, bestemme, at saa og saamange Midler kunne ublaanes i det og det Pant, naar man lader den, der bestyrer Midlerne, være udenfor. Det er noget hidtil Ukjendt, det er unaturligt, og det bidrager Sit til en mindre god Forvaltning. En god Bestyrelse fordrer nødvendig, at selve Forvalteren af Midlerne bliver, om ikke Hovedmanden, som er det Retteste, saa i alt Fald dog Medbestemmende ved Ublaane; men dette er hverken bestemt i det af Landssthinget vedtagne Forslag eller i nærværende Regjeringsudkast. Naar Udkastets § 7 længer nebe indeholder en Bestemmelse, som henviser til den tidligere om Anbringelsen af Umyndiges Midler gjældende Regler, da anseer jeg med den ærede Rigsdagsmand fra Hølstebro (Madsen) det for